

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: LANDARBEJDER-SANG.

Citation: Aakjær, Jeppe: "LANDARBEJDER-SANG.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid74363/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

Og skal den vilde Hare skydes tam,
i Guds Navn, Venner, lad det ske ved ham!
Han vil ej skjønne Skovens Tempelro
ved plumpe Skud mod Hjortens unge Ko.
Han kjender Brokkens Hus og *Vildtiets* Veje,
men sænker Bøssen for at se *det lege*.

Paa Fantasiens høje Ørkenrikt
— hvor skued han fra Sad'en milevidt!
Vi har Poeter nok i ertsig Dont,
men faa med denne Digtets Horizont.

Den Nattergal har lidet rørt hans Sind
saalidt som „Poppedreng“ paa sukret Pind,
og endnu har han holdt sig i at daane,
selv om i Sorø Sø han saa en Maane.

Dog bølger stærke Sange i hans Sjæl,
og Rytmen gjorde ofte rap hans Hæl.
Det stærke Blik, der kunde haane vildt,
det har jeg set bag Brillerne saa mildt,
naar Poesiens glade Glimmertraade
blev snoet til Streng ved høje Guders Naade!

*h 1914.

LANDARBEJDER-SANG.

SAA langt jeg stirrer i Danmark ud,
jeg skuer vist tusinde Hytter;
de skaller i Frost, og de drypper i Stud,
i Blikstilte staar de og lytter;
og Vinden hvisker ved Gavlens Straa,
mens Solen gaar mægtig af Havet,
Pas, Danmark, vel paa de Hytter graa,
der ligger din Skjæbne begravet.

Vi skatted for længe til Pragt og Prunk
bag klingende Tider og Navne;
hvor een kan føre sig stolt og strunk,
maa hundrede sukke og savne.
Men Folkets Lykke var sjældent dér,
hvor Falke om Duerne rives,
langt oftere hist paa lave Kjær,
hvor Byggen ved Midsommer trives.

Naar Danmark ligger i tyse Tavl
saa kjært mellem Bøg og Linde,
mon ej hin Mand bag den skjæve Gavl
har virket det — han og hans Kvinde?
Mon ej med Troskab i Savn og Flid
I brugte Ploven og Hakken?
Hvorfor iaar I da en ussel Hvid,
mens andre ta'r Lønnen og Takken.

Hvor Graven stænger sit Vangeded
for andre end Hjort og Hare,
mens Slideren dyrker sit magre Bed —
dér synes mig Landet i Fare.
Men I, hvis Arv blev den stærke Krop,
de hædede Muskler og Arme,
stem Ryggen mod og skub Leddet op,
og kun et Par Grever vil larme!

Men skal I vinde jer Ret en Dag,
I faar den vist ej som Gave,
først efter mange og drøje Slag
mod Fejghed, ja Kolber og Stave.
Men gaar til Kamp det for Barn og Hjem,
og skuide for Alvor det gjeside,
se ikke skræmte fra Døren frem,
som Hønen ser op fra sin Næide.

Den Kamp, I rejste for Hyttens Kaar,
den fører I helt for os alle.
Skal Lykken trives i Danmarks Gaard,
maa Fordømmes Stenmure falde!
Lad Hjortøn knejse bag Pigtraedsnøt,
lad Lehnstjordsfasanen sig svinge —
men Manden har dog en større Ret,
og Retfærd en videre Vinge.

14/5 1914.

LILLE EDITH.

DER var i den Time, hvor Ax og Rør
sig sænker mod Aftenrød:
et legende Barn kom til min Dør
saa tændrende glad og sød.

Og Løkkernes Ynde saa fyldigsort
nedringled paa Axlen frit,
og Blikket, saa kandisbrunt og stort,
omsvævede skjælnsk og blidt.

Hun smuttede ind og ud igjen,
som Straalen gennem et Glar,
imens en vimrende Hundehvalp
hun løftede op og bar.

Hun legede ned ad min Trappesten
med Blomster og Hund og ait;
hun legede under den Rosengren
paa trinde, fjedrende Barneben.
Da midt under Legen hun faldt!

Hvoriædes? hun rejser sig ikke op!
Hun løfter ej Haanden mer;
det sprælske Knæ og den lille Krop
nu ligger saa tungt som Lær.